

Årets gab

Ekstra Bladet udnævnte forleden 'Årets Nylårstorsk', folketingsmedlem Rene Robert Brusvang — og sikrede ham dermed mere omtale og opmærksomhed, end hans beskedne intelligens og dømmekraft, der kun passer alt for godt til en centrumdemokrat, i sig selv ville kunne påregne. Billed-Bladet og Sø og Hør har i disse dage sveddryppende travlt med årets nyfødte, nygifte og ny-skilte på vanlige (langt fra nye, men utrætteligt nyfigne) måde. Her i 'byen' vil vi ikke stå tilbage. I dag skal uddeles endnu en bladpris: 'Årets Gab'.

Thi nu da 'Dødens Gab' nr. 2 er kommet med tiden være inde til at påpege, at det virkelige dødsgab er og bliver ked-somhedens hajtænder. 'Årets Gab' er den offentlige forestilling der har givet flest muligt mindst.

Og mange konkurrenter trænger sig på, det må man indrømme. Jeg havde egentlig troet, 'Årets Gab' ville tilfalde litteraturen. Henrik Stangerups erindringer om Lotte Tarp kæmpede stærkt med 'Oprør fra Midtens' bazar af blandede banaliteter og selvelsesfulde selvfølgeligheder, men som foreløbig vinder havde jeg dog Thor-kild Hansens åh-hvor-er-det-dog-væsentligt-at-tage-stilling-til-Ham-suns-fascisme-tværs-over-sit-skrivebord — den debat, som Jørgen Gustava Brandt så begavet forleden afvægede ved i dette dagblad at påpege Hansens egentligste og alvorligste deficit: Han er ikke til at blive voksen med. Så kort kan det siges, og det rammer heller ikke så få af de forannævnte — alle talenter til trods. Der er visse ting der nu engang kun virker hvis man er fjorten år, og hvis man bliver ved med

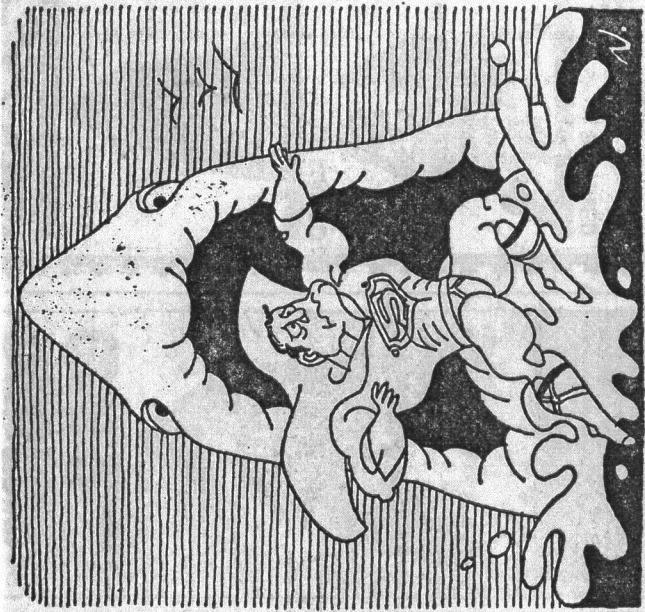
det senere end den naturlige alder — jeg kunne nævne Jens Jørgen Thorsen som et åbenlyst eksempel — bliver resultatet derefter. Man bør altid stille store krav. Især hvis der oven i købet foreligger talent, verdens sjældneste vare, må man skærpe dem til det ædistske.

Således også ved pris-uddelinger. I sidste øjeblik måtte jeg ændre planer fra bøgerne verden til billedernes. 'Årets Gab' går i år til filmbranchen. Jeg kan simpelt hen ikke minde des et år, hvor amerikansk film har været så idiotisk!

Star Wars, sidste års helt ubehjælpssomme og klumpe-dumpedede science-fiction-a-la-schönen-blauen-Donau, en historie så pinagtigt bagud at Ray Bradbury, Isaac Asimov og andre af 30'ernes mere opfindsomme science-forfattere ville gå hjem og omskole sig til sportsjournalister ved dens succes, Star Wars var en slags første varsel om at Hollywood nu, som i tidligere krisetider, ville begive sig ud i større og større udstyrstykker med færre og færre proteiner af poesi og vitaminer af vid. Guderne skal vide, Star Wars var en barnagtig kliche-idioti. For den der f. eks. genså Walt Disneys Fantasia fra 1939 for nylig, må 'Stjernekrigen' have føltes som at se Thomas Kingo TV-dramatiseret af Poul-Henrik Trampe.

Anyway, mens nu den anden Star Wars ventes som film — og allerede er udkommet som tegneserie — har året i sidste sekund fået sit Gigant-Gab der overgår sidste års. Jeg tænker naturligvis på filmen der har gået den modsatte vej af Star Wars, fra tegneserie til lærred: Superman.

Lad mig sige det med den afsky, kun en mangleårig fan kan nære: Superman-filmen

Tegning Peder Nyman

er klar bøv. Bullshit, svindel, fup. Underlødigt sjerderangs

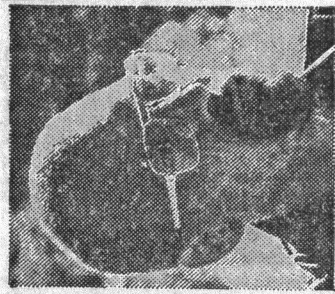
Superman er nu udkommet som tegneserie siden 1930'erne. I alle disse år har jeg set og gennemløst i hvert fald halvdelen af disse tegneserier, lige siden jeg som barn købte dem i en (nu naturligvis nedlagt) magisk rundbue-kiosk i krydset Tuborgvej/Lyngbyvej til i dag, hvor jeg som oftest må bilde kioskehaverne ind at de er til mine ikke-eksisterende børn — og jeg har aldrig ét af alle disse industri-produkter, fundet en historie der var så dårlig som filmens. Den er ikke engang en historie. Det er Mario 'Godfather' Puzo der har skrevet den for et par ganske få millioner, og den er så laset at et hvilket som helst gemt roman-udkast af Edgar Wallace ville være en betrielsese.

Så meget om historien. Mulsikken er skrækelig, space ala Wagner der lyder som en Superman hører hjemme ikke på Krypton, men i et obskønt

oplevelse ting i områder som Fantomzonen, Skumringsdimensionen, det Negative Univers — fantasimæssigt ideer der i deres bedste øjeblikke har en glød og en genialitet som i H. C. Andersens bedste eventyr — så skal man altså se denne gang papmache som den gennem flere år forberedte og gennemcheckede film som noget som helst?

Superman er som Star Wars som Saturday Night Fever. Et hul i jorden. Den interessante morale er imidlertid, at når reklametrommerne er rørt, lindt og længe nok — i dette tilfælde tre-fire år — så går den altid alligevel. Om ikke andet skal man se, om det virkeligt er så slemt. I praksis virker det system altid der siger: Hellere god omtale end dårlig, men hellere dårlig end ingen.

Derfor behøver man ikke være klogete end en dansk enevældskonge for at se, at selvfølgelig vil Superman-filmen blive en succes. Fanden tro det! Når man — Warner Bros — investerer 150 millioner kroner, det hidtil højeste filmbudget, i arbejdet med at filmatisere tegneserien. Alene

Dan Turèll i byen

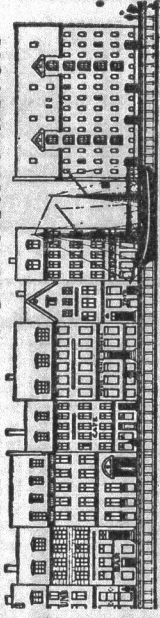
det beløb. Og så kun to år efter forrige rekord, den lige så gyldige King Kong.

Stur-stur film, og selv Anders Bodelsen klapper i sine små ædruelige hænder. Men, hvis nogen vil have et indryk af, hvorfor figuren Superman nu i fyrrer år har overlevet som en af nutidens populæreste myter, så må de gå til tegneserierne. De fås for omkring 50-øre i ethvert antikvariat. Og de er prisen værd.

Det skal smage

Middag i Restaurant Pakhuskælderen er altid god smag. Menukortet har noget for enhver. Det man bestiller smager af - og efter - mere. Og endelig Pakhuskælderen godt indrettet mellem flere hundrede gamle pommerske fyrrebjælker. Her trives man. Derfor er Pakhuskælderen lige stedet, når man er alene to, eller mange. Og det er også åbent lørdag og søndag.

Pakhuskælderen

71 Nyhavn Hotel, Nyhavn 71, 1051 København K
Tlf. 01-11 85 85. Telex 27 558